haar greep op de levenden is een blok aan het been van hen, en van haarzelf. Het verhindert de verwerking van haar eigen dood (Doncks hiernamaals is een abstracte bedoening, waar drommen overledenen, blijkbaar doofstom, door eindeloze gangen en zalen dolen, in de gaten gehouden door mannen in witte stofjassen).

Donck schrijft erg sober, zo sober dat het bij elk ander verhaal saai zou zijn, maar bij deze rouwige omstandigheden is het gepast. Van huis uit is hij scenarioschrijver en dat merk je. Alles in de roman staat in dienst van de onvermijdelijke ontknoping en werkt daar naartoe. Daarmee lijkt er geen spontaan woord in te staan. Soms is dat gebrek aan spontaniteit in literatuur jammer, en soms mis je het totaal niet. In dit geval geldt het laatste.

JOOST DE VRIES